

Ana Priscila Rodriguez

Van 9 januari t/m 8 februari exposeert beeldend kunstenaar Ana Priscila Rodriguez in Galerie 44. De titel van de tentoonstelling, *The Red Line*, verwijst naar een rode lijn, punt, teken, dat in ieder werk van Priscila aanwezig is, haar werken met elkaar verbindt en symbool staat voor het leven, de pijn of welke andere betekenis de toeschouwer hieraan wil geven.

Priscila werd geboren in Mexico City en het was van kinds af aan haar droom kunstenaar te worden. Ze vertelt dat ze al kon tekenen voordat ze kon schrijven en dat ze als kind geen poppen maar knutselmateriaal cadeau kreeg. Ze ging echter geschiedenis studeren, want het lukte haar niet toegelaten te worden tot de enige kunstacademie die Mexico rijk is. Van deze studie heeft ze achteraf geen enkele spijt, ze heeft altijd baat gehad bij de intellectuele achtergrond die ze hierdoor verkreeg en de historische periodes waarin zij zich heeft verdiept inspireren haar tot de dag van vandaag, met name de Middeleeuwen en de Romantiek. In 1998 kwam Priscila door haar eerste man in Spijkenisse terecht, een overgang die in het begin bepaald niet makkelijk voor haar was, maar dankzij de vele cursussen die ze in *'t Oude Raadhuis* van Spijkenisse volgde (o.a. fotograferen, olieverf, keramiek), vond ze toch haar draai, niet in de laatste plaats door het kunstenaarsechtpaar Petra en Wim Adema dat haar onder hun hoede nam en haar stimuleerde toelatingsexamen te doen voor de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht. Ze zijn haar steun en toeverlaat tot op de dag van vandaag. Priscila werd direct aangenomen aan de HKU en de jaren daar waren gouden jaren voor haar; dit was wat ze altijd al had gewild en hier ontdekte zij dat haar hart niet lag bij tekenen en schilderen, waarop ze werd aangenomen, maar bij fotograferen en mixed media, een kunstvorm waarbij verschillende kunstmedia naast en door elkaar worden gebruikt.

Priscila studeerde cum laude af in Fotografie en Mixed Media met de achtergrondstudies Geschiedenis en Grafisch Ontwerp. Door middel van kunst in haar levensonderhoud te voorzien, bleek echter lastig te zijn, zodat Priscila fulltime als secretaresse ging werken. Ze kon zich alleen nog in haar vrije tijd aan haar kunst wijden, een situatie die ze op den duur absoluut onbevredigend vond. Ze miste de diepgang, de ziel, het concept achter haar werk en de contacten met andere kunstenaars. Op zoek naar zielsverwanten begon ze haar werk op een blog op Facebook te posten, en deze blog nam een enorme vlucht. Op een gegeven moment had ze meer dan 300.000 volgers en ontwikkelde ze zich tot een soort curator, omdat ook veel andere kunstenaars hun werk op haar blog wilden exposeren. Zo leerde Priscila heel veel kunstenaars en fotografen kennen, bouwde een enorm netwerk op, en wat het belangrijkste was, vond haar oude drive terug en begon nieuw werk te maken. Tegelijkertijd kreeg ze steeds meer mogelijkheden om te exposeren, in binnen-, en vooral in het buitenland. Al deze ontwikkelingen leidden ertoe dat Priscila na een burn out besloot definitief te stoppen met werken opdat ze zich, dankzij de steun van haar man, geheel aan haar kunst kon wijden.

Priscila is sinds 2021 full time kunstenaar. Ze werkt conceptueel, vanuit een idee of een verhaal dat haar voor ogen staat en dat ze in haar foto's tot uitdrukking brengt. Priscila plaatst zichzelf in de traditie van de Romantiek en de Engelse prerafaëlieten. Haar werk is mystiek, mythologisch, religieus, het is een magisch rijk, waaraan gevoelens en verhalen ten grondslag liggen: de verhalen van het leven, verhalen van vrouwen, een lang verloren verleden, verloren liefdes, vergezichten, beelden. Aan deze verhalen probeert Priscila op een andere manier vorm te geven, zoals bij een sprookje, je moet er een boodschap uit kunnen halen. Vroeger gebruikte ze voor haar werk oude ansichtkaarten als inspiratiebron, maar dat vindt ze niet meer interessant. Priscilla doet veel inspiratie op in Finland, het geboorteland van haar man. De Finse natuur, bossen en verhalen inspireren haar en in de foto's die ze hier maakt,

gebruikt ze zichzelf vaak als model. Dit betekent echter niet dat het over of om haar gaat, benadrukt Priscila. Ze is slechts model, maakt zichzelf onherkenbaar door het gebruik van bepaalde technieken en mediums en bewerkt de foto's net zo lang (met traditionele middelen als potlood, maar ook met fotoshop) totdat er als het ware een schilderij is ontstaan: barok, romantisch, pre-rafaëlistisch. Priscila laat ons trots haar atelier en koninkrijk op zolder zien. De muren hangen vol foto's, tekeningen en alles wat haar inspireert en voor haar van betekenis is, en er staan haar computer en vernuftige gedeeltelijk zelf ontworpen apparaten waarmee ze haar foto's manipuleert, hoewel het eindresultaat altijd fotografisch blijft.

Priscila werkt in series waarvan de titels iets onthullen over de verhalen die zij wil vertellen ('The darkness in Light', 'The Walker', 'The Anatomy of Love') en de individuele foto's ook een titel hebben. Haar missie is het deze stille verhalen een stem en een lichaam te geven opdat ze in real time verder kunnen leven, in een nieuwe vorm. In haar werk gaat het, zoals in alle kunst benadrukt ze, om transformatie, ze vertelt verhalen, sprookjes.

Priscila is een inmiddels een zeer succesvol kunstenaar. Zij exposeert veel in binnen-, maar vooral in het buitenland en heeft talrijke prijzen, awards en eervolle vermeldingen gewonnen. Maar ondanks haar achtergrond en de internationale belangstelling voor haar werk beschouwt Priscila zichzelf uitdrukkelijk als Nederlands kunstenaar: want dankzij de kansen die ze hier kreeg is ze nu wie ze is. Priscilla is lid van Pulchri Studio en van Stroom en is een zeer gewaardeerd medewerkster van Galerie 44.

In de tentoonstelling exposeert Priscilla nieuw werk, een nieuwe serie, ook mixed-media, collage-achtig werk dat geïntegreerd is met fotografie. Het zijn levensverhalen, "verhalen met een geschiedenis, want alles heeft een verleden en een toekomst en om onze menselijke ziel met volle ogen te zien, moeten we naar ons verleden kijken en vooruit blijven lopen." En in alles wat Priscila exposeert, vormt The Red Line een constante en verbindt haar werken met elkaar – en de toeschouwer die zichzelf in haar verhaal herkent, staat het vrij hieraan zijn eigen betekenis te geven.

Hetty Burgers (Galerie 44)